

ת"פ 40737/08/19 - מדינת ישראל נגד בנטאמלק מלקה

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 40737-08-19 מדינת ישראל נ' מלקה

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות מרכז - שלוחת נתניה

נגד

הנאשם: בנטאמלק מלקה

בשם המאשימה: עו"ד חן זערור

בשם הנאשם: עו"ד מירי אוזן קליימן

הכרעת דין

כתב אישום, מענה ומהלך המשפט

1. מכתב האישום עולה כי ביום 2.6.19 בשעה 11:50 לערך הגיע הנאשם למשרדי הפיקוח של עיריית נתניה ברחוב שטמפפר 5 בעיר (להלן: המשרד או המקום), שם עבדו באותה עת גב' רחל מימון וגב' דונה אנושי (להלן: בהתאמה: רחל, דונה, ובצוותא: העובדות). הנאשם ביקש לשוחח עם מר אלון אהרון, ראש מינהל האכיפה בעירייה, אשר לא נכח במקום (להלן: אלון). לאחר שנלקחו פרטיו של הנאשם על מנת להעבירם לאלון, החל הנאשם לאיים על העובדות באומרו "שאם אלון לא יקבל אותו, הוא יגיע לרסס את כולם עם מחסנית תמורת 60 אלף שקל... אין לו בעיה לחזור לפשע ולגמור את כולם... אם אלון לא פוגש אותו ביום רביעי הוא מתאבד על כולנו". בגין מעשיו יוחסה לנאשם עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

במענה לכתב האישום אישר הנאשם את נוכחותו במקום ובקשתו לשוחח עם אלון, וכפר באמירות המאיימות שיוחסו לו.

למאשימה העידו דונה ורחל - עדות התביעה המרכזיות שתיארו מנקודת מבטן את ההתרחשות מושא כתב האישום; רס"ר גיא ממן - שוטר סיור שהוזעק למקום וגבה את עדותה של דונה (להלן: רס"ר ממן); שוטרים נוספים שביצעו פעולות חקירה לרבות גביית הודעות. כן הוגשו בהסכמה מוצגים - דו"ח פעולה, מזכרים, סרטוני מצלמות גוף, הודעות הנאשם ופתק שנכתב על-ידי רחל במהלך ביקורו של הנאשם במקום. להגנה העידו הנאשם; פקד גדליה בש ששימש בעת הרלוונטית בתפקיד ראש משרד החקירות בתחנת משטרת טייבה; אלון אהרון.

דיון

2. היקף היריעה מצומצם, וכך גם גדר המחלוקת. לכן לא ראיתי לפרט בנפרד את תוכן העדויות והראיות, ואלו תובאנה, בהתאם לצורך, במשולב עם הניתוח והערכת המהימנות. אקדים מסקנה להנמקה ואומר כבר עתה, כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח מעבר לספק סביר את אשמתו של הנאשם. באין מחלוקת באשר לנוכחותו של הנאשם במשרד, יתמקד הדיון בשאלה האם אמר את הדברים המיוחסים לו.

3. דונה עובדת בעיריית נתניה מזה כ-28 שנה, בעת הרלוונטית (וגם כיום) בתפקיד מנהלת מחלקת כוח אדם בלשכתו של אלון. לדבריה, ביום האירוע ישבה בצוותא עם רחל, אשר שימשה באותה עת כמזכירתו של אלון. הנאשם הגיע למקום וביקש לשוחח עם אלון באשר לשטח אדמה "שרוצה לסגור ורוצה אישור של אלון, ומרים (פיירברג - ראשת העיר - ג"א) לא מוכנה לפגוש אותו". רחל, כמנהגה, רשמה את פרטיו של הנאשם, אמרה לו שאלון לא נמצא, והבטיחה כי הלה יחזור אליו בנוגע לפגישה. בתגובה אמר הנאשם כי אם אלון לא יפגוש אותו, "הוא פשוט ירסס אותו במחסנית שעולה משהו בסביבות 60,000 ₪". דונה העידה כי הנאשם אמר את הדברים בקור רוח, בטון מפחיד, ללא צעקות או התלהמות, ודווקא משום כך נשמע כי הוא מתכוון אליהם. לאחר שאמר את הדברים עזב הנאשם את המשרד. מאוחר יותר הוזמנה המשטרה, אשר גבתה במקום את הודעתה של דונה.

תיעוד מצולם ומוקלט של ההודעה הוגש בהסכמה (ת/6 - תקליטור ובו סרטוני מצלמות גוף). צפיתי בסרטונים והתרשמתי כי עדותה של דונה לפני תואמת בעיקרה את הודעתה לפני רס"ר ממן. עוד עולה כי בהודעתה המוקלטת דיווחה דונה גם על האמירות הנוספות המיוחסות לנאשם בכתב האישום: כי אמר שהוא "נמצא כרגע במעצר בית על משהו שהוא לא עשה, אבל אין לו בעיה לחזור לפשע ולהשתולל פה על כולם, ולגמור פה את כולנו... אם ביום רביעי אלון לא פוגש אותו, הוא מתאבד עלינו" (קובץ נושא שם המתחיל ב-6f7f מונה 04:50). בעדותה לפניי וכן בסרטון הסבירה דונה, כי בעקבות אירוע אלימות שהתרחש במקום עבודתן מספר חודשים קודם לכן (ללא קשר לנאשם), הפיקו היא ורחל לקחים, ועל רקע זה נמנעו מלהשיב לנאשם על דבריו הקשים והמפחידים. רחל לקחה את פרטיו, ובהמשך לכך כונו כל מעשיהן להביא ליציאתו המהירה של הנאשם מן המקום, ללא פרובוקציות נוספות. "בשניה שיצא נעלנו את הדלת וסגרנו את עצמנו" (מונה 07:31).

מהסרטונים עולה כי רחל ביקשה באותה עת להימנע ממסירת גרסה (קובץ נושא שם המתחיל ב-4a50, מונה 00:50). למרות זאת, הודעתה של דונה נגבתה כשרחל ישבה בסמוך אליה (קובץ 6f7f, ניתן לראות את רחל במונה 09:43). קולה של רחל נשמע מדי פעם, כמי שקשובה לשיח ואף מעורבת בו (מונה 07:54 - דונה סיפרה על הנימה הלא נעימה בה נאמרו הדברים על ידי הנאשם, ורחל השלימה אותה בדברה על טון הדיבור). האופן בו נגבתה הודעתה

של דונה, בנוכחותה הפעילה של רחל, פגום ומקים חשש מפני זיהום החקירה. מכאן, בהינתן שעדויותיהן של דונה ורחל (מצד אחד) ועדותו של הנאשם (מן הצד השני) מצויות בלב הכרעת הדין, בחנתי את העדויות בזהירות רבה.

4. חרף הקושי, דווקא הגעתו של רס"ר ממן למשרד שעות ספורות לאחר ההתרחשות, והמפגש המתועד עם העובדות, מאפשרים לבית המשפט לבחון את התנהגותן ותגובותיהן של דונה ורחל בסמוך מאוד לאירוע. התרשמתי כי דבריה של דונה - לפני ובהודעתה במשטרה, משקפים כהלכה את האופן בו חוותה את הנאשם. דונה דיברה בזהירות, נמנעה מהשחרתו של הנאשם שלא לצורך, העידה על התנהגותו לפרטיה, כמי שגם כיום זוכרת היטב את ההתרחשות. אם נתמקד בנקודה המרכזית בהתרשמותה של דונה מן הנאשם, הרי שמדובר באופן בו דיבר, בשקט, בקור רוח, כמי שהתכוון לכל מילה. דונה העידה כי פחדה מן הנאשם דווקא בשל האופן השקול והשלו בו הביע את עצמו. לא התרשמתי כי אירוע אלימות קודם שחוותה במקום עבודתה פגם בכנות עדותה, או עיוות את אופן התרשמותה מן הנאשם ומדבריו. ניכר כי הדברים נצרכו בתודעתה כהווייתם, ואני מאמין לה.

ב"כ הנאשם סבורה כי חקירתה (המוקלטת) של דונה נוהלה "באווירת צחוק", ואיננה מתיישבת עם טענתה של דונה כי חששה מן הנאשם. אין בידי לקבל את הטענה. אכן, ההודעה נגבתה על מי מנוחות, והעדה נראתה מחויכת. דונה הסבירה בעדותה לפניי, כי היא נוהגת להשתמש בהומור כמנגנון הגנה, בעקבות אירוע אלימות קודם והשלכותיו. ההסבר מקובל עליי, וממילא אין בדבר כדי לפגום במהימנותה, ובהתרשמותי כי באמת ובתמים חששה מן הנאשם בשל תוכן דבריו ואופן אמירתם. זה המקום להוסיף, כי בהינתן שההודעה המוקלטת הוגשה בהסכמה, אין מניעה לעשות בה שימוש להשלמת פרטים שנשמטו בעדותה של דונה לפניי.

5. עדותה של רחל מפורטת פחות, אך ניכר כי גם היא זכרה את האירוע, ידעה לתאר את כניסתו של הנאשם למשרד, את האופן בו ישבה בצוותא עם דונה, את רישום פרטיו של הנאשם במחברתה (ת/9), וחלק מאמרותיו המאיימות. בחקירתה הנגדית נשאלה מפורשות כיצד דיבר הנאשם, האם לחש, והשיבה שעמד בצד ודיבר בשקט, באופן שאיפשר לה וגם לדונה לשמוע את הדברים (פר' עמ' 41 ש' 11-14, עמ' 42 ש' 7-10). עדותה של רחל משתלבת בעדותה של דונה, ותואמת גם את דבריה של רחל עצמה במהלך חקירתה של דונה, כפי שהשתקפו בסרטון מצלמת הגוף.

6. הנאשם, כזכור, לא כפר בנוכחותו במקום, אלא שלטענתו לא אמר את הדברים המיוחסים לו. הנאשם אישר כי לא הייתה היכרות מוקדמת כלשהי בינו לבין העובדות. לשאלת התובעת מדוע להן להעליל עליו, טען כי מדובר ב"יד זדונית" שמבקשת לפגוע בו. לשאלת בית המשפט מי היא אותה יד זדונית, השיב כי מדובר ב"אנשים מהעירייה שלא רוצים שאקבל את השטח הזה, למה השטח הזה שווה הרבה כסף, ולא רוצים שאיזה בחור אתיופי שלא יאכל מזה שום דבר..." (פר' עמ' 47 ש' 3-6). ובהמשך: "ש. אתה לא מאשים רק את דונה ורחל, האשמת פה את העירייה שפוגעת בך? ת. כן. בטח יש יד זדונית. אני לא אמרתי מישהו ספציפי, אני לא יודע מי זה" (פר' עמ' 48 ש' 13-14).

הנאשם העיד כי דונה ורחל נהגו בו בנימוס, ואף ניסו לסייע לו למרות שסיפר להן כי הוא נושא בעברו הרשעות בפלילים, וכי הורחק מלשכת ראשת העיר על רקע התנהגותו. בהתאם, אישר את הפרטים שנרשמו ע"י רחל ביומנה (ת/9). נתונים אלו מתיישבים עם גרסתן של השתיים, ומקשים לקבל את טענת הנאשם כי החליטו להתנכל לו. כמי שלא

הכירו קודם את הנאשם, לא הייתה לדונה ולרחל סיבה לטפול עליו סיפורי דיבה. ניכר כי הנאשם ניסה, לשווא, לתמוך גרסתו בגורמים עלומים המתנכלים לו, ללא תימוכין בראיות, ובסתירה מובהקת לדבריו הוא באשר ליחס החיובי והשירותי שקיבל מהעובדות: "היא נותנת שירות והיא חייבת לעזור. עשתה את העבודה שלה" (פר' עמ' 47 ש' 18). מכאן, הסבריו של הנאשם תלושים מן המציאות, מופרכים, אינם מתיישבים עם השכל הישר, ואין בידי לקבלם.

זאת ועוד. חזקה על חשוד ונאשם הטוען לחפותו, כי יתור אחר כל ראיה שעשויה לסייע בידו. לטענת הנאשם, ברשותו הקלטות התומכות בגרסתו. דא עקא, הוא לא טרח להמציאן - לא בחקירותיו במשטרה (אף כשהתבקש מפורשות) ולא בבית המשפט (פר' עמ' 49 ש' 10 - עמ' 50 ש' 25; ת/7 ש' 28-30, ת/8). אפילו קיבלתי את גרסתו של הנאשם, כי ברשותו הקלטות, הרי שהימנעותו מהבאתן פועלת לחובתו. משמע, תוכן (ככל שאלו קיימות) איננו מתיישב עם גרסתו.

7. לא ראיתי להרחיב את הדיבור על עדויות וראיות נוספות, משאין רלוונטיות לגדר המחלוקת בין הצדדים, ואין בהן להשפיע על ממצאי מהימנות. כך עדויות השוטרים, וכך גם שני עדי ההגנה - פקד גדליה בש שלא ביצע פעולות חקירה כלשהן בתיק, ואלון אהרון אשר לא נכח באירוע ושמע עליו בדיעבד מהעובדות. אומר בקצרה כי אין ממש בטענת ההגנה לפיה היה על המשטרה לנסות לאתר עדים נוספים, כשמעדותיהן של דונה ורחל עלה מפורשות ששתיהן נכחו לבדן בחדר עם הנאשם. נבדקו מצלמות אבטחה במקום ונמצא כי אין בהן להועיל. הן נמצאו מחוץ למשרד, תיעדו תמונה בלבד ללא קול, וממילא אין חולק על נוכחותו של הנאשם במקום.

8. לנוכח המפורט לעיל, על רקע התרשמותי החיובית מעדותיהן של דונה ורחל, כשלמרות הפגם באופן גביית ההודעה מצאתי חיזוק גם בתיעוד החקירה שעות ספורות לאחר האירוע, ולאחר שמצאתי לדחות את גרסתו המופרכת של הנאשם, אני קובע כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר שהנאשם אמר את האמירות המיוחסות לו בכתב האישום. בהיעדר מחלוקת כי הדברים עולים כדי איום (וטוב עשתה ההגנה משלא חלקה על כך, שכן עסקין באיומים מפורשים ובוטים, שנועדו להפחיד את דונה ורחל ולפגוע בשלוות נפשן, כפי שאכן קרה), הרי שאני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו.

ניתנה היום, י"ב אדר א' תשפ"ב, 13 פברואר 2022, במעמד הצדדים